

Закурилися ліси,
закурилися,
Що позбулися краси,
зажурилися.

Де ж те сонце в небесах
заховалося,
Що так тепло по листках
розливалось?

Не гогоче навіть грім,
як гудів, було,
Втихли птахи, ніби їм
мову відняло.

Тільки кряче чорний крук,
летячи на жир.
Тільки чути прикрий стук
сталевих сокир.

Тільки з грюкотом у діл
повалився дуб,
Зарева земля, як віл,
стрепенувся зруб.

.....

Плачуть квіти лісові,
вітер шепче: «Цить!»
По листках і по траві
дощик цяпотить.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . Цикл [«Сльота»](#);

.